

Sygn. akt III AUa 621/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Płaczek (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Wiśniewska SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mariola Pater

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **S. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.**

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 lutego 2016 r. sygn. akt IV U 775/15

I. o d d a l a apelację,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. na rzecz S. T. kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

sygn. akt III AUa 621/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. decyzją z dnia 15 czerwca 2015 r. odmówił wnioskodawcy S. T. przyznania emerytury uzasadniając to tym, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 10 lat, 9 miesięcy i 4 dni takiej pracy.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 r. zmienił zaskarżoną przez wnioskodawcę S. T. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. z dnia 15 czerwca 2015 r.

w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 maja 2015 r. Sąd Okręgowy ustalił, że S. T., ur. (...), wniosek

o emeryturę złożył w dniu 29 maja 2015 r., a na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat, 2 miesiące i 9 dni, z tego organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący 10 lat, 9 miesięcy i 4 dni (tj. od 21 czerwca 1977 r. do 10 marca 1983 r., od 1 czerwca 1988 r. do 30 kwietnia 1990 r., od 2 kwietnia 1991 r. do 3 lipca 1991 r., od 19 lipca 1991 r. do 31 grudnia 1991 r., od 13 kwietnia 1993 r. do 1 listopada 1993 r., od 12 listopada 1993 r. do 12 listopada 1994 r., od 1 kwietnia 1995 r. do 31 października 1995 r., od 5 sierpnia 1996 r. do 31 grudnia 1996 r., od 2 maja 1997 r. do 10 września 1997 r. i od 15 czerwca 1998 r. do 16 grudnia 1998 r.). S. T. od 29 czerwca 1984 r. do 30 kwietnia 1990 r. i od 2 kwietnia 1991 r. do 15 lipca 1991 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) ekspozytura w C.. Następnie od 19 lipca 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...), przy czym zmiana nazwy pracodawcy była spowodowana likwidacją ekspozytury w C.. Przedsiębiorstwo dysponowało ok. 20 samochodami ciężarowymi marki T.

i K.o ciężarze całkowitym ok. 11 ton i ładowności ok. 16 ton, zatrudniało kierowców i mechaników. Praca wykonywana była przy budowie zbiorników wodnych w C.. Praca odwoływającego polegała na wożeniu samochodem ciężarowym ziemi spod koparki na zwalnię, a także przewożeniu żwiru i piasku, które to czynności odwoływający wykonywał 8 godzin dziennie, a czasem dłużej. Odwoływający wykonywał tę pracę przez cały rok, nie wykonywał żadnych innych prac, w szczególności wszelkie prace związane z naprawą i przeglądem samochodów wykonywali na miejscu mechanicy, a w przypadku większych awarii samochodów naprawiany był w bazie

w N.. W czasie wykonywania napraw odwoływający wykonywał swoją pracę na innym samochodzie. Wspólnie z odwoływającym pracowali m.in. J. D. jako dyspozytor i R. T. jako kierowca. W powyższym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ wnioskodawca wykazał 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach i w konsekwencji spełnił wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie emerytury w wieku obniżonym wynikające z art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W świetle § 2 ust. 2 cyt. rozporządzenia, zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, dlatego też w sprawie niniejszej – wobec braku świadectw pracy

w szczególnych warunkach – Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań świadków oraz z przesłuchania odwoływającego. Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył wyłącznie wymaganego co najmniej 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności tego, czy praca wykonywana przez odwoływającego w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) N. ekspozytura w C.

i w Przedsiębiorstwie (...) może zostać zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach. Zgodnie z wykazem A działem VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pracą w szczególnych warunkach jest praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że odwoływający wykonywał taką pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że przez cały okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) N. ekspozytura w C.

i w Przedsiębiorstwie (...) odwoływający stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W związku z tym zsumowanie wskazanego wyżej okresu, który objęty był sporem w niniejszej sprawie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy daje łącznie ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Mając to na względzie Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 maja 2015 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku.

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 ust. 1 i 2 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnych charakterze przez przyjęcie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do emerytury. Podnosząc powyższy zarzut apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy. Apelujący wskazał, że zaskarżoną decyzją odmówiono wnioskodawcy przyznania emerytury z uwagi na to, że nie udowodnił on wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach. Jako pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono okresu zatrudnienia w (...) N. od 29 czerwca 1984 r. do 31 maja 1988 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r. w (...) (...), a to z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach i brak innych środków dowodowych potwierdzających wykonywanie takiej pracy. W ocenie apelującego ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy dają podstawę do uznania, że praca wykonywana przez wnioskodawcę od 29 czerwca 1984 r. do 30 kwietnia 1990 r. i od 2 kwietnia 1991 r. do 15 lipca 1991 r. w (...) N. ekspozytura w C., a następnie od 19 lipca 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r. w (...) była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 10 lat, 9 miesięcy i 4 dni, natomiast okres pracy w szczególnych warunkach udowodniony w postępowaniu sądowym przypada od 29 czerwca 1984 r. do 31 maja 1988 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r. i wynosi łącznie 3 lata 11 miesięcy i 2 dni. Zsumowanie powyższych okresów daje 14 lat 10 miesięcy i 1 dzień pracy w szczególnych warunkach, zatem brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy emerytury. Apelujący zwrócił uwagę na to, że pełnomocnik wnioskodawcy na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 r. dołączył do akt sprawy kserokopię aneksu Nr 2 do umowy

o pracę z dnia 1 kwietnia 1995 r. zawartej pomiędzy (...) K.

i wnioskodawcą, z którego wynika, że zakład pracy przedłużył czas trwania umowy do dnia 31 grudnia 1995 r. Aneks został podpisany w dniu 30 września 1995 r. Apelujący zwrócił uwagę na to, że uwzględnienie tego aneksu skutkowało uznaniem przez Sąd Okręgowy, iż wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. W ocenie apelującego aneks ten nie może być uznany za wiarygodny, ponieważ świadectwo pracy z dnia 16 listopada 1995 r. dołączone do wniosku o emeryturę sporządzone zostało po dacie sporządzenia aneksu i wskazuje ono, że wnioskodawca był zatrudniony od 1 kwietnia 1995 r. do 15 listopada 1995 r. na pełny etat w (...), a zakład pracy udzielił urlopu bezpłatnego od dnia 1 listopada 1995 r. do 15 listopada 1995 r. W ocenie apelującego wiarygodnym dokumentem może być wyłącznie świadectwo pracy, nie zaś przedmiotowy aneks, który został sporządzony wcześniej, niż świadectwo pracy. Apelujący zwrócił uwagę na to, że wnioskodawca nie przedłożył tego aneksu organowi rentowemu wraz z całością dokumentacji.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N., wnioskodawca S. T. wnosił

o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. Wnioskodawca podnosił, że organ rentowy niezasadnie nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zwolnień chorobowych w czasie zatrudnienia w (...) S.A. (...) (od 2 listopada 1993 r. do 12 1993 r. - łącznie 11 dni zwolnienia) i w czasie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. (od 11 września 1997 r. do 31 stycznia 1998 r. - łącznie 3 miesiące i 20 dni zwolnienia), a zaprezentowane przez organ rentowy stanowisko jest sprzeczne z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09 OSNP 2011/19-20/260, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 lipca 2014 r. III AUa 2536/13).

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona, ponieważ wbrew błędnemu stanowisku skarżącego wnioskodawca legitymuje się wymaganym co najmniej 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Sąd Apelacyjny podziela prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu I instancji, jak i rozważania prawne przedstawione w uzasadnieniu wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba szczegółowego powtarzania tak ustaleń faktycznych, jak i rozważań prawnych Sądu I instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, OSNAP 1998/3/104; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r.,

I PKN 21/98, OSNAP 2000/4/143, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1244/00, Legalis nr 278342).

Biorąc pod uwagę datę urodzenia wnioskodawcy ubiegającego się o przyznanie emerytury, Sąd I instancji trafnie rozważył, czy spełnia on przesłanki warunkujące przyznanie emerytury w wieku obniżonym, prawidłowo odwołując się w tym zakresie do przepisów art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 887, zwanej dalej „ustawą emerytalno-rentową”) i w zw. z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Stosownie do wymienionych przepisów przyznanie emerytury w wieku obniżonym uzależnione jest od: osiągnięcia na dzień 1 stycznia 1999 r. okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego dla mężczyzn co najmniej 25 lat, w tym co najmniej 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, nie przystąpienia do OFE i osiągnięcia wieku wynoszącego dla mężczyzn 60 lat. Jak słusznie zwrócił na to uwagę Sąd I instancji, spór w przedmiotowej sprawie dotyczył jednej tylko spośród w.w. przesłanek, a mianowicie legitymowania się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Sąd I instancji rozważając spełnienie przez wnioskodawcę tej przesłanki przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe i dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach administracyjnych ZUS i w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w oparciu o zeznania świadków J. D. i R. T. i zeznania wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony. Oceniając zgromadzone w sprawie dowody Sąd I instancji doszedł do przekonania, że w spornych okresach przypadających od 29 czerwca 1984 r. do 31 maja 1988 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r. wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o jakiej jest mowa w wykazie A dziale VIII „W transporcie i łączności” poz. 2 „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (...)”. Sąd I instancji po zsumowaniu w.w. spornych okresów z uwzględnionym przez organ rentowy na etapie postępowania administracyjnego stażem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym 10 lat 9 miesięcy i 4 dni doszedł do przekonania, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, co implikowało zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie emerytury w wieku obniżonym. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu I instancji jest prawidłowe, a organ rentowy w wywiedzonej apelacji nie przedstawił żadnych takich zarzutów ani okoliczności, które mogłyby doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku. Trzeba zwrócić uwagę na to, że jak wynika z wywiedzonej apelacji, organ rentowy nie kwestionował już wymienionych wyżej - a objętych sporem - okresów pracy w szczególnych warunkach przypadających od 29 czerwca 1984 r. do 31 maja 1988 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r., uznając je za udowodnione w wyniku postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji. Istotne jest, że organ rentowy odmawiając na etapie postępowania administracyjnego uwzględnienia powyższych okresów, powołał się na okoliczność tego rodzaju, że zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. dokumentem niezbędnym do wykazania faktu wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest świadectwo pracy w szczególnych warunkach, a taki dokument nie został przez wnioskodawcę przedłożony. Sąd I instancji nie będąc związanym tego rodzaju ograniczeniami dowodowymi przeprowadził w tym zakresie wszechstronne postępowanie dowodowe, którego wyniki pozwoliły na uznanie za zasadne twierdzenia wnioskodawcy, że pracę w szczególnych warunkach w trakcie zatrudnienia w (...) N. ekspozytura w C., a następnie w (...) wykonywał także w spornych okresach. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego pracodawca wnioskodawcy dysponował ok. 20 samochodami ciężarowymi marki T. i K. o ciężarze całkowitym ok. 11 ton i ładowności ok. 16 ton, zatrudniał zarówno kierowców, jak i mechaników. Wnioskodawca wykonywał prace przy budowie zbiorników wodnych w C. zajmując się wywożeniem ziemi spod koparki na zwalnię, a także przewożeniem żwiru i piasku. Taką pracę wnioskodawca wykonywał przez 8 godzin dziennie, a czasem dłużej, nie powierzono mu żadnych innych obowiązków pracowniczych. W świetle powyższego prawidłowo ocenił Sąd I instancji, że w spornych okresach wnioskodawca

stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Jak zostało to zasygnalizowane powyżej, organ rentowy w wywiezionej apelacji nie kwestionował tego, że w okresach od 29 czerwca 1984 r. do 31 maja 1988 r. i od 21 września 1992 r. do 15 listopada 1992 r. wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach, dokonał natomiast wyliczenia wskazującego na to, że zsumowanie okresu pracy w szczególnych warunkach uwzględnionego przez organ rentowy w postępowaniu administracyjnym i wyżej wymienionych okresów spornych nie daje jednak wnioskodawcy co najmniej 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat 10 miesięcy i 1 dzień. Z kolei wnioskodawca we wniesionej odpowiedzi na apelację podniósł zarzut dotyczący nie doliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów pobierania zasiłku chorobowego i ten zarzut w ocenie Sądu Apelacyjnego okazał się zasadny. Należy przy tym zwrócić uwagę na to, że w istocie rzeczy zarzut ten stanowi powtórzenie żądania wnioskodawcy zawartego już w odwołaniu od decyzji organu rentowego, gdzie wnioskodawca domagał się doliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów pobierania zasiłku chorobowego przypadających w czasie zatrudnienia w (...) S.A. O/C. (od 2 listopada 1993 r. do 12 listopada 1993 r. - łącznie 11 dni) i w czasie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. (od 11 września 1997 r. do 31 stycznia 1998 r. - łącznie 3 miesiące i 20 dni). Do tego żądania odniósł się z resztą organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, podnosząc, że z uwagi na treść art. 32 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej nie ma możliwości uwzględnienia w.w. okresów pobierania zasiłku chorobowego. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na to, że takie stanowisko organu rentowego nie znajduje oparcia w przepisach ustawy emerytalno – rentowej. Przepisy te przewidują wprawdzie nieuznawanie okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ale chodzi tutaj wyłącznie o przepis art. 32 w jego aktualnym brzmieniu nadanym mu dopiero ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2004 r. To

w wyniku dokonanej wówczas nowelizacji art. 32 wprowadzone zostały przepisy, z których wynika, że przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik po dniu 14 listopada 1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa. Przepis ten należy interpretować łącznie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej, gdyż oba przepisy stanowią integralną część określającą wymagane warunki do nabycia prawa do emerytury. Zgodnie z art. 184 warunki te muszą być spełnione na dzień wejścia w życie ustawy emerytalno - rentowej tj. 1 stycznia 1999 r., a wiek jest określony w art. 32, który jest niższy od powszechnego wieku emerytalnego i może być spełniony później. Przyjęte w art. 32 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej różnicowanie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach nawiązuje do daty wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 107, poz. 450 ze zm.), w której poprzednia definicja okresu pracy w szczególnych warunkach pozostała niezmienną. Okres tej pracy obejmował zarówno okresy składkowe, jak i okresy nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie z umową o pracę. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r., III UZP 10/03 (OSNP 2004 Nr 5, poz. 87), stwierdzając, że do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent. Obecnie Sąd Najwyższy konsekwentnie prezentuje pogląd prawny, że okresy pobierania zasiłku chorobowego muszą być zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonych ubiegających się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, a osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalno – rentowej wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005 r. I UK 219/04, OSNP 2005/22/361; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260). Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę podziela utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, w świetle którego osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 cyt. wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r. Organ rentowy nie przedstawił żadnej argumentacji prawnej mogącej podważyć przedstawiony wyżej pogląd prawny. Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że z zebranej

w sprawie dokumentacji (karta przebiegu zatrudnienia i kwalifikacja okresów – w aktach administracyjnych ZUS) wynika, iż okresy pobierania zasiłku chorobowego przypadające od 2 listopada 1993 r. do 12 listopada 1993 r. – (11 dni) i od 11 września 1997 r. do 31 stycznia 1998 r. (3 miesiące i 20 dni) nie zostały przez organ rentowy doliczone do stażu pracy w szczególnych warunkach, mimo że sam okres pracy u tego pracodawcy, u którego wnioskodawca korzystał ze zwolnień lekarskich, został przez organ rentowy zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach. Mając na uwadze naprowadzone wyżej rozważania w ocenie Sądu Apelacyjnego zaistniały podstawy do doliczenia w.w. okresów pobierania zasiłku chorobowego do stażu pracy w szczególnych warunkach, wobec czego nawet stosownie do zawartego w apelacji wyliczenia stażu pracy w szczególnych warunkach, wnioskodawca niewątpliwie legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy w wywiedzionej apelacji niezasadnie powoływał się na kwestię przedłożonego przez wnioskodawcę aneksu do umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 1995 r. zawartej pomiędzy (...) i wnioskodawcą, z którego wynika, że zakład pracy przedłużył czas trwania umowy do dnia 31 grudnia 1995 r. Wbrew twierdzeniom organ rentowego z ustaleń faktycznych Sądu I instancji w żadnym razie nie wynika, aby Sąd ten ustalił okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach w trakcie zatrudnienia w (...) dłuższy niż przypadający od 1 kwietnia 1995 r. do 31 października 1995 r. i aby uznanie przez Sąd I instancji za udowodnione wykonywania pracy w szczególnych warunkach także w listopadzie i grudniu 1995 r. miało prowadzić w konsekwencji do legitymowania się przez wnioskodawcę stażem pracy w szczególnych warunkach wymaganym do przyznania emerytury w wieku obniżonym.

Reasumując, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, że wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co pozwala na przyznanie wnioskodawcy emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalno – rentowej. Ponieważ zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu, a wywiedziona apelacja nie zawierała usprawiedliwionych zarzutów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację tę oddalił, o czym wyrzeczono w punkcie I. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego wyrzeczono w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc i w zw. § 9 ust. 2 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 października 2016 r.) i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), zaliczając do tych kosztów ustalone w stawce minimalnej wynagrodzenie radcy prawnego zastępującego wnioskodawcę w postępowaniu apelacyjnym.